

Zij antwoordde met tranen in de stem.

De koeien geven veel melk en hare voortbrengsels vormen een belangrijk deel van het dagelijksche voedsel.

Kameelen worden overal geteeld.

Er is weinig nijverheid.

De vroegere tapijtweverijen te Herat gingen te niet, doordat de wevers in 1863 naar Birjand verhuisden.

Zijde wordt meestal voor eigen gebruik vervaardigd, er wordt vilt, stoffen uit wol, geiten- en kameelhaar gefabriceerd.

Bij gebrek aan bevaarbare rivieren, moet de handel zich met karavanen behelpen.

Afghanistan voert naar Indië voornamelijk uit : wol, paarden, zijden, vruchten, pelzen, verfstoffen; ingevoerd worden uit dit land : Katoenen, wollen en zijden stoffen,

suiker, thee, indigo, gouden en zilveren tressen, sjerpen en lederwaren.

Afghanistan bevat ijzer en lood en ook zwavel, er bestaat eene goudmijn, en door het gebergte worden in groote hoeveelheden steenkool en zout geleverd.

Er worden ook kostbare robijnen gevonden.

Het land wordt bestuurd door een Emir, die een alleenheerschend vorst is.

Kaboel, de stad waar onze helden verbleven, was bij de ouden bekend onder den naam van Ortospana of Kaboera, is de hoofdstad van Afghanistan, of liever van het belangrijkste gedeelte van dit land.

De stad ligt bijna 2000 meters boven de oppervlakte der zee, in eene driehoekige kloof,

aan de Kaboelrivier, langs de drij zijden door bergen ingesloten, die slechts een nauwen toegang tot den grooten weg van Ghasna openlaten.

Het dal der Kaboelrivier, insgelijks door bergen ingesloten, is wegens den Kai-bergpas beroemd en vormt den voornaamsten weg voor handelskaravanen en legers van Iran, in Perzië, naar Indië.

Hooge, naakte rotsen verheffen zich rondom de stad, als eene natuurlijke vesting en zijn met muren en torens versterkt.

Daarenboven omgeeft nog een hooge aarde wal de huizen der stad.

Ten Zuid-Oosten dezer laatste verrijst op eene rots het fort Bala-Hissar.

Aan de helling van dat berggevaarte bevindt zich het koninklijk paleis.

Het is door prachtige tuinen omringd.

Daar ziet men ook een grooten bazar.

Boven de forten verheft zich een versterkt kasteel, waarin een broeder van Dost-Mohammed een paleis heeft gebouwd.

Hij doopte het Koelahi-Feringi, hetgeen beteekent : de Europeesche hoed.

Sedert 1842, toen Kaboel door de Engelschen werd bestormd ingenomen en gedeeltelijk verwoest, ligt dat alles grootendeels in puin.

Zoo ook de groote bazar in het midden der stad, die eigenlijk een stad op zichzelf vormt.

Daarbuiten vindt men te Kaboel slechts zeer nauwe, vuile morsige straten, onregelmatig bebouwd, met zeer hooge huizen van platte daken voorzien.

Er wonen van zestig duizend tot vijf-en-zeventig duizend menschen.

De handel met Britisch-Indië neemt gedurig af, zal met den tijd geheel verdwijnen, als de hooge rechten die geïnd worden op de koopwaren, niet worden afgeschaft.

In 1901 bedroeg de uitvoer (vruchten, asa, foetida, ghi, koren en paarden) 1,875,550 ropijen, en de invoer (katoenenwaren, indigo, suiker en thee) 2,990,510 ropijen.

De omstreken der stad zijn zeer vruchtbaar.

Zij leveren eene groote hoeveelheid graan en andere voedingsmiddelen op.

Het overige gedeelte van Kaboelistan is zeer woest en bijna heel en al onvruchtbaar.

Op 14 oktober 1874 werd Kaboel door eene erge aardbeving geteisterd.

Meer dan 1000 woningen werden er toen door de aardchokken neergehaald en verwoest.

Een halfuur ten zuiden van de stad verrijst het praalgraf van Keizer Daboe, die Kaboel tot zetel had gekozen.

In de veelvuldige oorlogen met de Engelschen heeft Kaboel eene groote rol gespeeld.

Zooals wij reeds zegden werd de stad in 1242 door de Britten ingenomen en verwoest; in 1879 en 1883 werd zij gedwongen een Engelschen resident op te nemen, in 1904 werd de emir of vorst genoodzaakt het vroegere subsidieverdrag aan te nemen.

Rusland heeft in 1900 en 1902 gepoogd hetzelfde verdrag als Engeland te bekomen, maar het heeft zijn doen niet kunnen bereiken...

— Hetgeen ik gevreesd heb, verwezenlijkt zich, zoo sprak Nakoff tot zijne gezellen.

We zullen misschien wel acht dagen te Kaboel moeten blijven wachten op den man die uit Bombay naar hier moet komen, om ons verder tot gids te dienen.

Acht dagen is lang en wie weet wat er gedurende al dien tijd gebeuren kan!

— Ge vreest toch de Russen niet meer, zei Daks.

— Neen, die zullen ons voorloopig en bijzonderlijk hier wel met rust laten!

— En de Chineezzen zijn hier toch ook niet meer te duchten!

— Zij zullen niet naar Kaboel komen, om ons te vangen, dan kan ik u verzekeren.

— Wat vreest gij dan?

— Wel, uwe makkers.

— Ik begrijp u niet.

— Als die hier acht dagen moeten rondloopen, zullen ze zonder twijfel een guitenstreek verrichten, die hen en ons in den druk zal brengen.

En, als we door hen geen vervelende avonturen beleven, zooals met het koffertje van den Lama, dan zal het toeval ons weer beetnemen, zooals met die Chineesche dievegge.

— Ik zal hun nog eens goed de les spellen.

— Dat is noodig en 't zal wel tot iets helpen, maar ge kunt toch het toeval de les niet spellen.

— Dat is waar, maar over 't algemeen zijn de menschen — en mijne makkers zijn ook menschen — zoodanig weinig logisch, dat ze 't toeval meestal een handje toesteken.

— Dat is de waarheid... Ik reken er op dat ge uwe makkers veel omzichtigheid zult aanbevelen.

— Dadelijk ga ik hen vinden.

Het was op eene der platte daken van het gebouw, waar de vluchtelingen hun verblijf hadden gekozen, dat het gesprek plaats had.

Dadelijk begaf Daks zich bij zijne vrienden, die met het dobbelen den tijd trachtten te dooden, want ze hadden besloten en gezworen op al wat heilig was, dat ze niet op straat zouden komen, dan om de stad te verlaten...

— Nakoff vreest nog altijd, zoo ving Daks zijne rede aan, dat ge ons weer in nesten zult brengen.

— Vijf, vier en twee apen, zei Mol... Nakoff mag gerust wezen...

— Vier vijven! kreet de Rosse... Dat is «cavalier»... Ik ben weg!... Ge moogt Nakoff zeggen dat we geen voet buiten... Ge werpt nog?... Tegen vier vijven?...

— Vier zessen! riep Janneken.

— Dat is een duivelsgeluk!... Tusschen ons, Mol... Wees gerust, beste Daks, we zetten geen voetje op de... Zes, vijf, twee en een aap... Dat kunt ge nooit afwerpen!...

— En deze dan... Drie vijven en een twee... Ge zijt er aan Rosse!...

— Na vier vijven te hebben geworpen... Het stond geschreven, zou Tarara gezegd hebben!... 't Is het noodlot... Een nieuw partijtje?... Ik heb het recht «revanche» te vragen...

— Het noodlot, zoo herbegon Daks, is voor ons steeds het begin geweest van...

— De handen uit den bak! kreet de Rosse.

— Drie vieren en een aap, zei Mol, die de worpen van den oud gouverneur telde.

Deze laatste speelde met de anderen, zonder te begrijpen wat het spel te beteekenen had, hoe het ineenzat.

— Als ge niet luisteren wilt, sprak Daks gestoord, omdat de spelers geene aandacht schenen te geven op hetgeen hij had mede te deelen, als ge niet luisteren wilt, dan...

— Drie apen en een vijf.

— Twee zessen en twee vieren.

— Dat geeft het mij niet gemakkelijk... Vier kleine tweekens... Ik ben weeral weg! riep Janneken uit... Hoe vindt gij het!

— Ge hebt meer geluk dan een duivelsjong!

— En ge kunt allemaal gestolen worden! kreet Daks... En als ge weer in het net geraakt, door uwe domme streken, dan kunt ge zien dat ge er zonder mij uitgeraakt!... En als ge denkt dat ik hier kom om behandeld te worden als een knecht, wien men nog geen aandacht gunt, dan zijt ge er nog niet half... En als ge gelooft dat...

De Rosse was Daks genaderd, legde zijn

hand op den schouder van den detective en zei:

— Maak u niet kwaad, beste vriend... Ge moogt mijne plaats innemen, anders verlies ik mijne broek nog!...

— Ik, bij die dobbelsteen!

— 't Zou de eerste maal niet wezen.

— Dat is zoo, maar ik heb nu iets belangrijkers te doen, dat kan ik u verzekeren.

— Een enkel spelletje!... We weten immers wel dat we voorzichtig moeten zijn en daarom hebben we het vast voornemen opgevat geen voet buiten ons huis te zetten... 't Is daarom dat we dobbelsteen gemaakt hebben, want 't is eigen maaksel... Een stuk witte steen en wat zwarte lak hebben ons bij die fabricatie geholpen... Kom, speel even in mijne plaats...

En eenige oogenblikken na zijn intrede, zat Daks bij de dobbelaars, liet de steenen rollen en was spoedig geheel door het spel ingenomen.

Het is zonderling, maar over het algemeen zijn de verstandigste lieden de verstokte spelers, worden juist de meest ontwikkelde menschen door het spel aangetrokken en kunnen zij het, eens dat ze er mede bezig zijn, niet meer loslaten.

Zoo kwam het dan ook, als de Rosse weer in de kamer trad en het woord tot Daks richtte, hij op zijne beurt tot antwoord kreeg:

— Twee vijven en twee vieren... Werp dat maar eens af als ge kunt!

— Daks, zei de Rosse, er is iemand beneden, die u verlangt te spreken.

— Mij?... Wat?... Drie vijven en een vier!... Ik geloof dat gij de steenen magnetiseert!... Hebt ge van uw leven!... Drie zessen en een vijf... Ik ben betooverd, geloof ik!... Aan u, heer gouverneur!... Wel, wel!

— Iemand om u te spreken, herhaalde de Rosse, op ieder woord drukkend.

— Als 't spel uit is! snauwde Daks hem toe...

— Ge kunt allemaal gestolen worden, riep de Rosse, min of meer de stem van Daks nabootsend, en met gemaakte woede.

En als ge weer in 't net geraakt, door uwe domme streken, dan kunt ge zien dat ge er zonder mij weer uitgeraakt!...

En als ge denkt dat ik hier kom om behandeld te worden als een knecht...

— Ge aapt mij allerbest na, onderbrak Daks hem, en ge geeft mij hier eene welverdiende les...

Als men eens aan 't spel is, wordt men er heel en al door ingepakt!

Iemand verlangt mij te spreken?

Hoe is dat mogelijk?

Wie kent mij hier?

Hebt ge wel goed gehoord?

Ik stel u die vragen, omdat daar weer iets moet achterzitten, dat niet pluis is.

— Ik heb niets gehoord, zei de Rosse, want het is een gele bietekwiet die met Nakoff heeft gesproken.

Deze bezit goede ooren en heeft me gezegd: Deze man verlangt den heer Daks te spreken. Wilt ge hem even verwittigen.

— Een Kaboeler die mij verzocht te spreken...

Dat kan toch niet zijn!

Ik vrees dat ons weer iets lekkers opgestoofd wordt in deze stad.

— Als ge hier nu blijft staan dralen zult ge er toch niets bij winnen.

Ga toch eerst hooren, wat die gele deugniet van u verlangt...

Ge moet op voorhand niet staan bibberen!

— Ik bibber niet, maar daar zit iets achter, dat is zonder twijfel.

En hoofdschuddend verliet hij het vertrek.

Beneden vond hij den gelen man, die op hem scheen te wachten.

Nakoff, die met den houder van het vreemdelingenhuis, waar ze hun intrek hadden genomen, stond te praten, wenkte den Kaboeler en zei hem enkele woorden.

Deze laatste naderde Daks, groette hem heel plechtstatig en sprak eenige woorden, waarvan de detective geen enkel woord begreep.

— Ik geloof, beste jongen, zei Daks, dat ge groot gelijk hebt, maar ik begrijp geen lettergreep van uw gejack...

— De man noodigt u uit hem te volgen, sprak Nakoff, naar het paleis van den Koning.

— Dat ziet ge van hier!... Zouden ze nu mij weer bij de lurven willen grijpen en in de gevangenis opsluiten... Ik kom hier niet buiten!...

— Een der hooge ambtenaars van den emir verlangt u te zien... Hij heeft u in Europa ontmoet, naar het schijnt, en wenscht de kennis-making te vernieuwen.

— 't Zal niet pakken, zei Daks... Ik heb nooit in Europa een Kaboeler gezien, en hij mag er van verzekerd zijn, dat hij te Kaboel geen Daks zal zien!...

— 't Is niet zeer hoffelijk van uwentwege!

— Mogelijk, maar 't is voorzichtig.

— Ge weigert dus dezen man naar het paleis te vergezellen?

— Of ik!

— En ge zult den ambtenaar geen bezoek brengen?

— Dat staat vast!... Als er werkelijk een bestaat, die mij in Europa gekend heeft, dat hij dan maar hier komt...

— Ik zal het den man zeggen.

En Nakoff sprak weer met den gelen gezant, die zich verwijderde.

— Dat had ik nu toch niet gedaan, sprak de Rus tot Daks.

— Wat bedoelt ge?

— Ge zijt onvoorzichtig geweest.

— Ik... Al langer hoe liever!... Wat is me dat nu!

— Ge hadt dien ambtenaar moeten gaan vinden... Hij zou ons misschien groote diensten kunnen bewijzen hebben... Nu kan hij ons veel last berokkenen!

— Zeg eens, kreet Daks, nu zijt gij er toch aan 't nevenslagen!

Een half uurtje geleden hebt ge me nog met nadruk gezegd, dat ik mijne makkers de grootste voorzichtigheid diende op te leggen.

Ik heb dat gedaan en tevens besloten zelf zoo voorzichtig mogelijk te wezen, omdat deze maal het niet mijne schuld zou wezen dat er u weer een grooten last op de schouders zou worden geladen.

En omdat ik niet den eersten den besten gelen ajuin, gekomen van ik weet niet waar, die mij naar buiten wil lokken, de straat op stap, verwijt ge mij dat ik niet voorzichtig ben.

Beste heer Nakoff, de schrik doet u alle logiek vergeten.

De Rus glimlachte.

— Neen, beste heer Daks, zoo sprak hij, ik niet, maar gij slaat er deerlijk nevens!

De menschen laten zich gewoonlijk beetnemen, niet omdat ze onvoorzichtig zijn, maar omdat ze hoegenaamd niet weten waar ze voorzichtig moeten te werk gaan en waar ze zich hals over kop in een avontuur dienen te werpen.

Ze weten het juiste oogenblik niet te kiezen.

In het leven moet men soms zeer voorzichtig alles wikken en wegen, eer men één enkelen stap verzet, maar men dient soms ook zonder nadenken iets aan te vatten, op goed valle het uit.

En 't is alleen de logiek die ons leiden kan, die ons zeggen moet : nu voorzichtig ! ofwel : thans er mede vooruit, klinkt het niet dan botst het !

— En ge besluit dat ik nu hals over kop, zooals ge zegdet, den gelen vent achterna moest bollen ?

— Ja.

— Vooruit dan maar !

En Daks ijldde naar buiten...

Een paar oogenblikken later keerde hij terug.

Met bedrukte tronie kwam hij Nakoff opzoeken.

— De verwenschte gele deugniet is niet meer te bespeuren, of liever, er loopen zoo wel tien gele ajuinen in het straatje... Die kerels gelijken allen op malkaars !

— Ge hebt het juiste oogenblik niet kunnen kiezen ! zei Nakoff.

— Wat nu gedaan ?

— Wachten op de dingen die komen zullen...

— Denkt ge dat de bode zal wederkeeren ?

— Neen, dat geloof ik niet... Als ik het goed voor heb en voor zooveel ik de menschen hier uit de boeken heb leeren kennen, kunnen er twee gebeurtenissen plaats hebben.

Ofwel heeft de hooge ambtenaar u even willen groeten en zal hij, wanneer hij verneemt dat ge weigert tot bij hem te komen, denken dat ge naar den duivel kunt loopen en zich niet meer met u bezighouden.

Ofwel zal de man het u zeer euvel opnemen, dat ge zijne uitnoodiging zoo onbeleefd beantwoordt, en dan bestaat er veel kans dat hij u een heele bende dienaars zendt, om u zoo noodig tegen wil en dank zijne uitnoodiging te doen aannemen.

— Ze zouden mij met geweld bij hem brengen ?

— Ja, en wie weet hoe ge dan in 't paleis ontvangen wordt.

Het zijn hier zonderlinge menschen, beste heer Daks, en daar ze door de Engelschen beschermd worden, doen ze zoowat hetgeen ze willen in hunne paleizen, vooral als het vluchtende Russische gevangene geldt.

— Dan ben ik bakvisch !

— 't Is af te wachten.

Nakoff geloofde geen woord van hetgeen hij Daks wijs maakte.

Hij dacht dat de ambtenaar, die Daks in Europa gekend had, niet verder zou aandringen en ze niet meer van hem zouden hooren.

Hij vond er echter vermaak in Daks wat te

plagen, omdat deze altijd beweerde dat hij veel vooruitzag, veel kon gissen, veel kon ontdekken, voor geheime politie-agent in de wieg was gelegd, en bijna altijd door de omstandigheden werd beetgenomen.

Het was dan ook tot de allergrootste verbazing van Nakoff dat de gele bode terugkeerde, door een viertal andere gele mannen vergezeld.

Deze laatste waren echter rijkgekleed en bleken ambtenaars of officieren te wezen.

Een hunner reikte Nakoff een brief over, die op het omslag in sierlijk Engelsch geschrift de volgende regels droeg :

Den heer Oscar Daks.

Detective

Kaboel.

— De hooge ambtenaar schijnt onzen vriend opperbest te kennen, dacht de Rus.

Ik begin hier er al minder en minder van te begrijpen.

Ik neem aan dat de Chinees in Europa bevriend is geweest met Daks, maar hoe weet hij dat deze laatste te Kaboel is.

— Wij wachten op antwoord, zoo sprak een der officieren.

Het is ons verboden deze woning te verlaten, zonder een brief van den vreemdeling mede te dragen.

Hij ging den detective opzoeken en overhandigde hem het omslag.

— Men wacht op antwoord, zei hij.

Daks bekeek het omslag langs alle kanten, als ware het een zeldzaam voorwerp, en bleef dan een langen stond het geschrift aankijken.

— Dat is toch geen Chineesch ! riep hij eindelijk uit. Dat is Vlaamsch.

— Chineesch is het in geen geval, beaamde Nakoff.

In uwe plaats zou ik even zien wat er in zit.

Ik geloof dat zulks nog het beste middel zal wezen, om het raadsel op te lossen.

— Ik geloof het ook.

En Daks scheurde het omslag.

Hij las :

« Mijn beste heer Daks. »

Hij draaide het blaadje om, ten einde den naam van den onderteekenaar van den brief te kennen, alvorens de lezing voort te zetten.

Met veel moeite ontcijferde hij het handteeken, dat er wel wat Chineesch uitzag.

— Pilemir !... Pilemir !... Ik heb nooit in mijn leven dien naam gehoord.

— Laat mij even kijken... Het zijn twee woorden... Ik lees Pil Emir.

— Welnu?...

— Ik heb den brief niet gelezen!

— Zijn dat nu wijze streken?

— Luister, zei Daks, ik zal hem u voorlezen.

En op elk woord drukkend, las hij het schrift van Pil Emir:

« Mijn beste heer Daks.

» Ik had vernomen, dat er Europeanen hun intrede te Kaboel hadden gedaan.

» Ik wilde hen zien.

» Ge kunt u niet voorstellen welke verbazing mij aangreep, wat ik gevoelde, als ik u, en Janneken, en den Rossen, en Mol tusschen die vreemdelingen heb opgemerkt.

» Ik wilde u naloopen en u met open armen verwelkomen.

» Maar ik dorst zoo niet handelen.

» Hetgeen ik gedaan heb met den steen van de Aucklanders rees mij terzelfdertijd voor den geest op en ik durfde mij aan u niet vertoonen.

» Ik keerde terug naar het paleis, zonder uwe opmerkzaamheid gaande te maken.

» Lang heb ik nagedacht, om te weten wat mij te doen stond.

» Dan weer vatte ik het vaste voornemen op tot u te komen, om een oogenblik later weer te aarzelen en te besluiten u niet lastig te vallen, u te laten vertrekken zonder het woord tot u te richten, zonder mij aan u te vertoonen.

» Ge kunt u wellicht niet voorstellen welke strijd in mijn binnenste geleverd werd.

» Gij, die zoo dikwerf op reis zijt geweest en in verre streken hebt verbleven, zijt weet wat zalig genot het is in die vreemde landen een landgenoot en meer nog een bekende of een vriend te ontmoeten.

» Ge zult u dan ook een denkbeeld kunnen vormen, van hetgeen er in het hart van een mensch omgaat, als hij langen tijd tusschen vreemdelingen verblijft en plotseling een groepje vrienden ziet, die als een zonnestraal door de mist, zijn bestaan komen opvroolijken.

» En daarom was alles sterker dan de herinnering aan de gebeurtenissen, die ons gescheiden hebben, en besloot ik u, te zien en te spreken, de hand te drukken vooraleer gij, wellicht voor altijd, Kaboel verlaat.

» Ik schrijf u deze regelen, omdat gij geweigerd hebt mijn bode naar het paleis van den vorst te vergezellen.

» Vriend Daks, laat mij u zoo noemen, kunt ge vergeten wat ik gedaan heb?

» Ge bezit toch ook een hart, ge zijt toch ook een mensch.

» En, als ge mij vergeeft, zult ge dan ook de brave vrienden, met wie ik zoovele avonturen heb beleefd, kunnen overhalen mij te vergeven wat ik tegenover Mol en den heer Steadily heb misdreven?

» Ik ken u, en ik weet dat gij het doen zult, ik ken uwe gezellen, en ik koester de overtuiging dat zij mij geen haat toedragen.

» Is de toestand, zooals ik hem denk, laat me dan onmiddellijk weten dat ge mij zult komen vinden in het keizerlijk paleis.

» Of hebt ge liever dat ik tot u kom?

» Een woord en ik kom toegelopen.

» Met ongeduld verwacht ik de officieren terug, die u dezen brief zullen brengen.

» Voor u en al de gezellen mijne vriendelijkste en welgemeenste groeten.

» Pil Emir. »

— Hoe vindt ge dat nu? kreet Mol.

— Op welke wijze is die vent hier te Kaboel geraakt? vroeg Janneken.

— En wat staat er achter zijn naam? vroeg de Rosse. Wat doet hij?

— Hij is een hoog ambtenaar, zooiets als minister... Misschien meer nog, want Nakoff heeft me gezegd, dat emir zooveel als vorst beteekent, en die weet het.

— Ge ziet het, zei Mol, dat eene goede daad altijd haar belooning vindt.

— Hoedat?

— Wel had hij den zuidpoolontdekker niet gespeeld en mijn steen niet gestolen, hij zou wellicht al onze avonturen medegemaakt en geleden hebben als wij.

En nu zit hij rustig te Kaboel en bekleedt er een hoogen rang.

— Wie weet hoe ongelukkig hij is.

— Dat kunnen wij allemaal weten, zei Janneken, als we tot bij hem gaan.

— Nooit! kreet Mol.

— Waarom niet?

— Hij heeft me al te slecht behandeld.

— Ge moet vergeven en vergeten.

— Als ge 't maar kunt.

— Wat denkt gij er van, beste heer Daks? vroeg Janneken, wiens gouden hart steeds naar vergeving van alle kwaad haakte.

— Wel, zei de detective, persoonlijk zie ik er geen bezwaar in den ouden vriend te bezoeken.

Hij heeft zich laten verleiden den steen te stelen, dat is waar.

Echter moet ik u doen opmerken dat er meer menschen op het punt zijn geweest voor dien prachtige Aucklander hunne eerlijkheid een krachtigen messteek toe te dienen, en nog al in vollen boezem van die eerlijkheid.

De mensch is zwak en wie weet of in gegeven omstandigheden een onzer sterk genoeg zou wezen om de hand niet uit te steken, als zulke fortuin onder zijn bereik lag.

Ik stel voor Pil een bezoek te brengen.

— Ik ook, beaamde Janneken.

— Ik verzet er mij tegen, sprak Mol.

— Mol heeft gelijk, zei de Rosse.

— Twee tegen twee, dat gaat niet... En gij, Victoire ?

— Vergeven is edel.

— Drij stemmen tegen twee, zegde Daks...

Ik zal hem dus antwoorden dat we komen ?

— Ik vergezel u niet, hield Mol aan.

— Dan blijf ik ook hier, sprak de Rosse.

Op dit oogenblik mengde Nakoff, die de samenspraak reeds een paar minuten volgde, maar niet begreep wat de anderen, die grootendeels zich in 't Vlaamsch en tegenover Victoire zich in het Engelsch uitdrukten, mal-kander zoo belangrijks te vertellen hadden.

— Mag ik u nu ook weten, wie eigenlijk de emir is en wat er voorvalt ? vroeg de Rus.

In korte woorden gaf Daks den nihilist de noodige uitleggingen.

En hij besloot zijn verhaal met de vraag :

— Wat moeten we doen ?

— Naar den emir gaan.

— Dat heb ik ook gedacht... Wij moeten hem zijn gedrag kunnen vergeven...

— Er is hier geene kwestie van vergeven, zei de Rus !

— We moeten hier verblijven, we moeten te Kaboel al het noodige voor een verren tocht verkrijgen en gereedmaken.

Zie eens hoe nuttig uw vriend, die hier veel, zooniet alles te zeggen heeft, ons bij al die voorbereidselen kan wezen !

Als uwe vrienden niet begrijpen dat ze den emir met open armen moeten ontvangen, of liever met open armen tot hem moeten gaan, dan begrijpen ze hun eigen belang en dat van hunne makkers niet !

— Zoo is het, zei Janneken.

— Inderdaad, meende de Rosse.

Victoire had stil met Mol gesproken.

Deze sprak op zijne beurt :

— Laat ons Pil bezoeken.

— Pen en inkt ! riep Daks. Pen en inkt !

— Dat roepen de honden ook, lachte de Rosse, als ze een rammeling hebben gekregen.

Daks zat reeds bij een tafeltje en schreef :

« Waarde Emir !

» Alles zij vergeven en vergeten.

» We komen allen naar uw paleis, zoodra ge ons ontbiedt.

» Beste groeten van ons allen.

» Oscar Daks »

De officieren waren om zoo te zeggen nog niet heengegaan, of ze boden zich weer terug aan, om de vreemdelingen te melden dat hun meester hen zoo dadelijk verwachtte.

Onze reizigers, vergezeld van de vier Russen, volgden de officieren naar het paleis van Pil Emir, waar deze laatste hen in den heerlijken tuin reeds te gemoet kwam geijld...

— Vrienden ! kreet hij... Vrienden !...

Meer kon hij niet zeggen.

Dikke tranendruppelen leekten over zijne wangen.

Mol trad de eerste op hem toe.

— Hoe gaat het u, oude vriend ?

En hij stak hem de handen toe.

Pil drukte ze innig.

— Gij maakt me zoo gelukkig ! zei hij.

Mol was geheel overwonnen.

Hij opende de armen en de twee mannen omhelsden elkaar.

Dezelfde vriendschapsbetuigingen hadden plaats met de andere makkers.

Als Pil Emir met al de andere gezellen, die hij nog niet kende en met Victoire had kennis gemaakt leidde hij den ganschen troep vluchtelingen naar zijn prachtig paleis.

— Ik kan met moeite mijn lachen bedwingen, zei de Rosse tot Mol, als ik Pil in dat zonderlinge carnavalkleed zie loopen !

En, inderdaad, de scheikundige, de uitvin-der van de Pilpastillen, was eene potsierlijke figuur, in het Kaboelsche kleed.

Zooals de lezers het zich zullen herinneren was Pil een kort, dik ventje, met een buikje als een ton, dat sedert hij zijne vrienden verlaten had en wellicht reeds geruimen tijd te Kaboel een lui leven leidde, nog was aange-groeid.

Stel u nu dat lichaam voor in een lang, kleurrijk kleed gehuld, dat hem tot op de voeten neerviel.

Zijne dikke, poezele handjes kwamen nauwelijks uit de breede mouwen van het vorstelijk kleed te voorschijn en rustten meestal op

het bovenste van den vooruitstekenden buik.

Het hoofd van Pil was een echt bolletje, evenals de wereldbol van boven afgeplat; het gelaat hoogrood gekleurd, was voorzien van een klein neusje en een klein mondje, en groote zwarte oogen, die glimmend in het ronde gelaat zaten.

Haar scheen Pil niet veel meer te bezitten en zijn naakte schedel was voorzien van een rond, gekleurd kapje, met een kwispel...

De Rosse had gelijk: als men dat ventje zag trippelen, kon men met moeite zijn lachlust bedwingen.

De emir bracht zijne vrienden in een prachtig ingerichte zaal, waar de mooie inlandsche versiersels afwisselden met Europeesche meubels.

In het midden van het vertrek stond eene tafel, naar Europeesch gebruik gedekt, en waar rond een aantal stoelen waren geplaatst.

— Ik heb gedacht, zei Pil, dat een Europeesch maal u welkom zou wezen...

Neemt plaats, als ik u bidden mag, en laat het u goed smaken.

De reizigers lieten het zich geene tweemaal zeggen.

Het was zoo lang geleden dat ze nog eene Europeesche tafel hadden gezien en ze hadden reeds zooveel vreemd en zonderling voedsel moeten verorberen, dat hunne maag erg lijdend was en ze met moeite eten konden.

Wat zou dat nu smaken!

Pil nam insgelijks plaats, haalde een zilveren fluitje te voorschijn, dat met een dunnen ketting aan zijn hals bevestigd was en liet een schrillen toon hooren.

De gordijnen, die op den achtergrond der zaal hingen, werden weggeschoven en verleenden doortocht aan een jongen man, in een Kaboelsch kleed gehuld, maar die een blank gelaat vertoonde.

— Dat is Johan, mijn meester kok, zei Pil. Hij zag het levenslicht te Utrecht en kwam met mij te Kaboel terecht.

Ik verhaal u dat straks.

Hongerige buiken hebben geen ooren en daarom is 't nog best, alvorens te praten, die buiken maar te vullen.

De jonge blanke werd gevolgd door een twintigtal Kaboelsche dienaars, die allen een grooten schotel droegen, waarop allerlei voedsel te zien was, vleesch en visch, groenten en fruit, het alles toebereid op Europeesche wijze.

Dat al die spijsen welkom waren en dan

ook dapper werden aangesproken, hoeft wel niet gezegd.

Andere dienaren verschenen na de eerste, en deze waren van kruiken voorzien, waaruit ze den gasten kostelijken wijn schonken.

Had Pil den steen der Aucklanders mogen behouden, hij zou er niet rijker voorgezeten hebben dan op dit oogenblik.

En gelukkiger zou hij vast niet geweest zijn, want meer dan eens nog parelden tranen in zijne oogen.

Het waren tranen van zalig genot, omdat hij zijne vrienden daar nu zoo rond hem zag zitten, hij die gedacht had nooit nog een hunner weder te zien.

Reusachtige gebakken besloten het maal en de vluchtelingen moesten zich bedwingen om niet in toejuichingen los te barsten, als hun gastheer hen uitnoodigden in eene andere zaal te treden, waar koffie en rookgerief hen wachtten...

— Sigaren bezit ik niet meer, zei Pil, maar ik heb goede pijpen en geurigen tabak.

Deze tweede zaal was met heerlijke planten versierd, waarbij er echte boomen waren, die hunne kruin tot tegen de zoldering verhieven.

Het donkerste groen wisselde met het lichtste groen af, waartusschen bloemen van de schitterendste kleuren, kleine en groote, witte, roode, purperen, blauwe, gele kelken en klokken als dooreenwemelden.

Op den vloer strekte zich een donzig mostapijt uit, en een klein beekje, wiens zinken oevers met planten waren bedekt, vloeide slingerend tusschen dat mos, van uit een kleine waterval, die uit rotsen ontsprong, naar een kleine bekken, waarin gouden visschen zwommen.

Ligstoelen en sofa's noodigden in dien prachtigen wintertuin tot rusten uit.

Op kleine tafeltjes stond den drank der mokaboon te geuren.

Het was als een droom.

Mol had zich reeds verscheidene malen in den arm geknepen, om te weten of hij waakte of droomde.

— En toch heb ik schrik te zullen ontwaken, zei hij tot den Rosse, want ik ben er zeker van dat ik thans slaap.

— Ontwaken is niets, antwoordde de andere, maar als ge dan in een onrein hok zit of ligt, met het vooruitzicht eene lange reis voor u te hebben, waarop ellende en ontberingen niet zullen ontbreken, dan is dat verschrikkelijk.

— Laat er ons dan maar van genieten, sprak Mol, zoolang we nog voortdroomen.

En de zoete koffie en de geurige tabak werden zoo druk aangesproken als de tafelgerechten het geweest waren.

Als allen gezeten waren, haalde Pil weer zijn zilveren fluitje te voorschijn en weer doorkloof het schrill, vlijmend geluid de lucht.

En deze maal schoven de rotsen op den achtergrond open en verleenden doorgang aan een groep prachtig gekleede meisjes, die Pil naderden, diep voor hem bogen en in die houding bleven staan.

Het waren zeer mooie vrouwen, het gelaat, de armen en de beenen, die met metalen banden versierd waren, licht bruin gekleurd.

Haar pikzwart hoofdhaar hing als een mantel op rug en schouders, en hunne gitzwarte oogen schitterden als diamanten.

Pil maakte een teeken met de hand en, als uit de lucht dalend lieten harpetonen zich hooren, terwijl de meisjes het hoofd weer oprichtten.

Het was een dans, die met langzame bewegingen aanving maar, wjl de muziek een snelleren en snelleren gang aannam, en de harpetonen door trompetgeschal en gedjingel op 't laatst vervangen werden, nam ook de dans een snelleren en snelleren gang aan, om in een wild dooreenslingeren, met woeste bewegingen te eindigen...

De gasten juichten toe.

De danseressen bogen weer en verdwenen.

Weer floot Pil.

Een man verscheen, naderde den emir en knielde voor hem op den grond.

Het was een ouderling, met een zilveren baard, die hem tot over de borst viel, en met lang krullend grijs haar, dat zijn gelaat als het ware geheel omgaf.

— Sta recht, zei Pil, wijze man, neem plaats in ons midden en verhaal ons iets, dat we nog nooit hoorden.

In het Engelsch had Pil den grijsaard toegesproken en in die taal klonk het antwoord:

— Aan uw wensch zal voldaan worden, hooggeroemde lieveling van onzen vorst.

Een dienaar bracht een grooten zetel, waarin de ouderling plaats nam.

— Luistert, zoo ving hij aan, naar het verhaal van de zingende rozen...

Er was eens een groot keizer, die in verre, verre landen, geheel in het westen, den scepter voerde over een machtig volk.

Die vorst had drie dochters, die hij liefhad zooals de tijger zijne welpen.

Eens moest hij met zijn hofstoet naar een ander land reizen, om een ander vorst te spreken, die drie zonen bezat, die hij liefhad als het licht zijner oogen.

En de machtige keizer deed zijne drie dochters ontbieden en sprak haar als volgt toe:

— Zegt mij, lieve kinderen, wat gij verlangt dat ik voor u als geschenk medebreng, als ik hier zal terugkeeren.

En de eerste zei:

— Een ring niet van goud of een ander kostelijk metaal, maar gesneden uit een zwarten diamant van het helderste water.

— Als die ring bestaat, zult gij hem bij mijne terugkomst aan uw marmeren vinger dragen, sprak de vorst.

En tot de tweede dochter:

— Doe mij nu uwen wensch kennen.

En de aangesprokene zegde:

— Ik wensch een kleed te bezitten, geheel uit goud en zilver geweven, en versierd met paarden en edelgesteenten, zoodat ik met dat kleed geheel mijne vorstelijke fortuin bezit.

— Als er kunstenaars te vinden zijn, die zulk een kleed kunnen vervaardigen, dan zal het bij mijne terugkomst uwe leden dekken, zoo klonk het antwoord van den keizer.

En tot zijne jongste lievelinge sprak hij:

— En gij, lieve kleine, wat verlangt gij?

Geruimen tijd bedacht zich het prinsesje, eer zij haar wensch deed kennen.

Eindelijk zei ze:

— Drie zingende rozen.

De vader en de twee zusters keken het meisje met groote verbazing aan.

— Wat hebt gij gezegd? vroeg de keizer. Ik zal u niet goed begrepen hebben... Drie zingende rozen?

— Dat heb ik gezegd.

— Nagemaakte rozen, die een mooi muziektoestel bevatten. Wat een zonderling verlangen!

— Neen, zei het prinsesje, echte rozen, die ge op eenen struik zult vinden en die een schoon zacht lied zullen neuriën.

De twee zusters proestten het uit van het lachen en de vorst schudde het hoofd.

— Is mijne lievelinge krank in de hersenen? zoo dacht hij.

Maar hij sprak tot de kleine:

— Als er ergens een struik bloeit, die zulke bloemen draagt, dan zal ik bij mijne terugkomst u de zingende rozen aanbieden.

En de vorst verliet met zijne edelen en getrouwen zijn paleis, na eerst zijne geleerden die in de sterren lazen en heelmiddelen ken-

den voor alle kwalen, over den toestand zijner jongste dochter te hebben geraadpleegd.

Die wijze mannen hadden hem gerustgesteld en hem gezegd dat de kleine prinses geenszins in den geest gekrenkt was en haar sterrebeeld uitwees dat zij met de drie rozen zichzelf en het Keizerrijk zou gelukkig maken.

De vorst werd door den heerscher van het naburige land op heerlijke wijze ontvangen en dagen lang was het slechts een feest in die vreemde gewesten...

Als de twee keizers eens samen in den tuin van het paleis wandelden, door geene hovelingen omringd, en vrij konden spreken, maakten zij er met vreugde onmiddellijk gebruik van, omdat het keizers zelden gegeven is vrij te spreken, zonder door iemand beluisterd te worden.

— Zeg mij, liefste broeder, waarom ik uwe drie zonen nog niet heb ontmoet?

De toegesproken vorst antwoordde niet.

Zijn hoofd zonk op zijne borst en hij begon plots te snikken.

— Liefste broeder, is er hun een ongeluk overkomen? vroeg de vader der drie prinsessen. Dat zou voor u en voor mij verschrikkelijk wezen.

Het zou niet alleen uw vaderhart vlijmend en aanhoudend treffen, maar ook mijne dochters doen lijden en dan ook mij.

Want, ge weet het, liefste broeder, als we van onze zes telgen drie paren maken, is het lot van onze rijken verzekerd en zullen wij den dank onzer volkeren verdiend hebben.

De vader der drie prinsen kon zijne droefheid bemeesteren en de krop, die hem in de keel zat, doorslikken.

Als vorsten lijden, gevoelen ze juist hetzelfde als gewone menschen.

En de keizer sprak:

— Waar zijn mijne drie zonen!

Zeg mij waar mijne drie geliefde jongens zich bevinden, en ik zal u met gunsten en weldaden overladen!

Dat heb ik reeds dagen en dagen uitgeroepen, vooraleer gij hier in den lande zijt gekomen, mijn beroemde broeder.

Dat heb ik door herauten laten afkondigen, geheel mijn gebied door, in steden en dorpen, over velden en weiden, in bosschen en bergten, en niemand bracht mij eenig bericht.

Werden ze in een valstrik gelokt en gedood?

Zijn ze verdwaald geraakt en bezweken ze van honger en dorst?

Werden ze opgelicht en worden ze thans door mijne vijanden gevangen gehouden?

Ik heb mijne sterrewichelaars eene vorstelijke belooning beloofd, als ze eenig licht konden doen schijnen in deze duisternis, en ze hebben gezwegen.

Ik heb die wijze mannen met de ijselijkste folteringen en den marteldood bedreigd, als ze mij niets wilden kenbaar maken, en geen woord kwam uit hunnen mond.

Ze weten het niet!

Niemand weet het!

Waar zijn mijne drie zonen!

Waar zijn mijne drie geliefde jongens!

Akelig klonk die klacht.

De vader der drie verdwenen telgen snikte luide en de vader der drie prinsessen weende stille...

— Heb moed, sprak deze laatste na eene korte pooze...

Misschien kan ik u helpen uit die bange duisternis...

Ik zal dadelijk een bode zenden naar mijn paleis, en Raa-Ne-Guel, de wijste aller sterrewichelaars hier ontbieden.

Hij zal u zeggen wat er met uwe kinderen gebeurd is.

— Geloofst ge dat?

— Ik ben er zeker van.

Zij keerden naar het paleis terug.

De beste ruiter tusschen de hovelingen werd opgeroepen.

— Rijd naar mijn paleis, zoo beval hem de keizer, en dood onder u zooveel paarden als ge maar noodig hebt, al ware het slechts om een duizendste gedeelte van een maan te winnen.

Zeg Raa-Ne-Guel dat hij onmiddellijk moet hierheen komen, en, als hij niet dadelijk gereed is om u te volgen, gebruik dan geweld, sleur hem hierheen, bind hem op een paard...

Vooruit nu!

En een oogenblik later reed de hoveling weg...

In bange verwachting bleven de twee vorsten de komst van de wijze der wijzen verbeiden.

Als de man verscheen, sprak de vorst hem als volgt toe:

— Geleerde Raa-Ne-Guel, ik gebied u heden het machtigste bewijs van uwe kunst te geven.

De zonen van mijnen broeder, die ook mijne zonen zijn, verdwaalden op de jacht en niemand zag ze weder.

Raadpleeg de sterren en ontdekt de drie broeders.

Hoor wel: ik gebied het u.

De belooning: ge wordt ridder.

De straf, als gij niet onmiddellijk gehoorzaamt: uw hoofd kwijt.

Begin nu maar!...

— Gij weet, gestrenge vorst, dat ik slechts des nachts de sterren kan raadplegen, als er geene wolken het zwerk bedekken en zij aan den hemel glinsteren en dan ook spreken.

— Dat weet ik zeker, en als ik zei: begin, dan wilde ik beduiden, maak u gereed om dezen nacht mijne bevelen uit te voeren.

— Het zal geschieden, machtige heerscher.

De sterrenwichelaar verwijderde zich en plaatste op het hoogste plat dak van het slot al wat hij noodig had om aan de sterren hunne geheimen te ontstelen.

Als de nacht was aangebroken en de sterren als zoovele fonkelende edelgesteenten aan het donker blauwe zwerk praalden, toog de tovenaars aan den arbeid.

De twee vorsten waren met hem naar het dak geklommen, en het grootste stilzwijgen bewarend, staarden ze naar den wijzen man.

Minuten verliepen na minuten, uren volgden op uren, en nog steeds keek de wichelaar naar de sterren, en dan weer naar het groote blad papyrus, waarop hij met een penseel in de verf gedoopt allerlei figuren teekende.

Eens verloor de vader der drie dochters zijn geduld en hij sprak:

— Zult ge 't weten?

En de tooveraar schrikte, en hij wierp het schoteltje met verf over het blad met toovercirkels en sloeg met den arm tegen den verreijkster die voor hem stond.

Diep zuchtte hij en sprak:

— Nu moet ik weer alles herbeginnen!

En de vader der drie zonen staarde verbolgen den anderen koning aan en deze was boos op zich zelf, omdat hij zijn ongeduld niet had kunnen bedwingen.

Beiden zwegen en de wichelaar zette zich opnieuw aan den arbeid.

De sterren verbleekten langzamerhand en aan de oosterkimme kwam reeds eene lichtstreek opdagen.

Toen rees de tooveraar op en het papyrusblad in de handen, sprak hij:

— Luister, ik zal u zeggen wat de sterren mij hebben veropenbaard.

De twee vorsten rezen nu ook op en naderden den wijzen man.

Op profetischen toon zei deze:

— Diep in het woud werden uwe zonen geleid, o groote koning, waar de boomen zoo dicht naast elkaar groeien dat geene paarden er den weg kunnen volgen.

Tot daar heeft een machtig tovenaars hen in wilden galop gevoerd.

De prinsen zijn daar afgestegen, om hunnen weg voort te zetten langs den smallen wegel, steeds voortgedreven door de tooverkracht van den duivelsmakker, die zich op u wil wreken.

— Zich op mij wreken! kreet de koning. Wie is die kerel?

— Hij gebiedt over de bosschen en uw vader heeft zijn beminde jaren geleden geschaakt, om haar daarna van zich af te stooten.

Dan heeft de groote Tovenaars het heksenvuur geraadpleegd en dat heeft hem geboden zich te wreken op den telg van den schaker, die in zijne kinderen moest getroffen worden.

Het uur der wrake was aangebroken en door de heksen geholpen werden de paarden uwer zonen medegesleurd, en de prinsen zelf, als de dieren niet tot in het hart van het woud konden doordringen.

Ze zijn gegaan tot in de diepe spelonk, onder den heksenberg, en daar hebben ze den machtigen geestenbezweerder gezien.

Een teeken zijner hand en de drie prinsen waren niet meer.

— Mijne jongens zijn dood! kreet de koning... Sterrenwichelaar, spreekt ge de waarheid?

Bekijk goed uwe tooverteekenen, eer ge mij antwoordt, want verschrikkelijk zal mijne wraak over den lande woeden.

Al mijne weerbare mannen zal ik in de bosschen zenden, om den moordenaar mijner kinderen te ontdekken.

Ontsnappen zal hij mij niet, want al wat in de wouden leeft, zal ik doen gevangen nemen en op den brandstapel doen sterven.

Geheel mijn rijk zal met brandstapels als bewassen worden, ze zullen er talrijker oprijzen als de halmen op een korenveld!

Daarna zal ik al de bosschen, die mijn gebied overdekken, tot in de wortels doen afbranden, geheel vernietigen!

Wichelaar, overweeg wel wat ge zeggen zult, want mijne wraak zal heinde en ver ieder menschenkind doen beven!

Raa-Ne-Guel schudde het hoofd.

— Onderbreek mij niet, gestrenge vorst, zoo hernam hij, want 't is nutteloos woorden te

spreken, vooraleer ge alles weet wat de sterren mij dezen nacht hebben verkondigd.

Uwe zonen zijn verdwenen, maar zullen terug het levenslicht aanschouwen.

Tot daar hebben de hemellichamen duidelijk gesproken.

Dan is hun veropenbaring zeer verward tot mij gekomen, en wie weet of ooit iemand zal kunnen ontwarren wat gij thans hooren gaat.

Wanneer de rozen, die heerlijk zullen opbloeien in het slot met de gouden poorten, zullen gezoend worden door de edele prinsessen, die wachten op het menschworden der koningstelgen, dan zal er vreugde heerschen om 's vorsten Hof en de toovermacht zal verbroken worden.

Lang heb ik gezocht en weer gezocht, maar meer hebben de sterren van hun geheim niets losgelaten!

Ik zal nu afgezonderd trachten te doorgronden wat die profecie beteekent en hoop toch wel het u te kunnen zeggen.

En kan ik 't niet, mijn koning, breng mij dan ter dood!

— Ga en doorgrond! zei de vorst.

De wichelaar verwijderde zich.

Glansrijk steeg de zon aan den hemel en liet de twee vorsten in haar gouden licht baden.

Ze zaten geknield, de handen ten hemel gericht, smeeënd dat de sterrenwoorden zouden opgehelderd worden...

Dagen volgden malkander op, de toovenaar verkwijnde in de cel waar hij 't papyrusblad dag en nacht bestaarde, om 't geheim op te klaren, maar er kwam geen genster licht.

Doodbedroefd verliet de vader der drie dochters den vader der drie zonen, die in wanhoop, als uitzinnig gansch alleen door de zalen van zijn slot dwaalde, zich met niets meer wilde inlaten, geen voedsel meer nuttigde, weldra door hersenkrankheid zou aanbetast worden...

Eer hij de hoofstad van het rijk van den rampzaligen vader verliet, had de koning honderden boden naar alle gewesten uitgezonden, met opdracht de geschenken, die zijne dochters wenschten te ontvangen bij zijne terugkomst, op te sporen en mede te voeren, wat het ook kosten mocht.

Een hunner kon den zwarten steen ontdekken, liet hem door eenen kunstenaar bewerken en bracht hem bij den vorst.

Een ander vond de noodige stoffen en gesteenten, waaruit de knapste kleermaker van

het rijk een wonderschoon kleed vervaardigde.

Maar nergens had een der gezonden een struik kunnen ontdekken, waaraan rozen bloeiden, die konden zingen.

En niet alleen was de koning ontstemd, droef te moede, omdat hij zijne drie dochters niet kon uithuwelijken aan de drie zonen van den bevrienden vorst, maar ook omdat hij voor zijne jongste dochter, die hij het liefst had van zijne kinderen, het beloofde geschenk niet kon mededragen.

Den tweeden dag der terugreis, gaf de vorst bevel, zonder te weten waarom hij dit deed, als door eene geheimzinnige macht gedreven, dat men hem alleen zou laten rijden en zijn hovelingen en dienaars op grooten afstand achter hem moesten komen.

Hij liet den teugel vrij op den nek van het paard hangen.

In droomerijen verslonden bemerkte hij niet dat het ros den stap versnelde, begon te draven en eindelijk in galop voortreed.

Opeens werd hij uit zijne mijmering opgeschrikt, maar wat hij ook deed om het dier tot staan te brengen, niets hielp.

Sneller en sneller rende het voort.

Hij sprak het toe, riep en tierde, maar het paard gehoorzaamde niet meer aan zijne stem.

Wel integendeel: hoe meer moeite hij inspande om den rit te vertragen, hoe wilder het ros vooruitvloog...

Plots bleef het staan, zich achteruit werpend, zoodat de koning de manen van het dier met beide handen en met alle kracht moest vastgrijpen, om niet over den kop van het paard uit den zadel te vliegen.

Toch was hij tevreden dat het beest zijn snelle vlucht gestaakt had.

Hij sprong op den grond.

Niet zoodra voelde het dier dat het geen ruiter meer droeg of als een pijl uit eenen boog schoot het vooruit en verdween weldra uit het zicht...

De avond begon te vallen.

Waar bevond hij zich?

De weg strekte zich voor en achter hem op onmeetbaren afstand uit, tusschen velden en bosschen, en geen menschelijk wezen had de vorst gedurende zijn snellen rit ontmoet.

Hij besloot op zijne stappen terug te keeren.

Misschien hadden zijne hovelingen, als ze 't paard zagen doorrennen, hunne paarden vierklauwens doen doordraven, en zou hij hen op den terugweg ontmoeten.

Hij stapte moedig door, maar de weg scheen zonder einde en weldra was alles door de duisternis omhuld.

De nacht was daar, een nacht zonder maan en sterren, met een donker overtrokken zwerk.

De koning stapte steeds voort...

Zag hij daar geen lichtje, heel in de verte?

Ja, zijne oogen bedrogen hem niet.

Op honderden meters vóór hem bewoog een vuurstipje zich heen en weder.

Het moest iemand met een lantaren wezen.

De vorst versnelde den stap.

Het zweet droop hem van het gelaat, zijpelde hem over borst en rug...

Het lichtje werd grooter.

Hij naderde het dus...

Nu was het nog op een twintigtal stappen van hem af.

Hij riep:

— Hela!... Wie gaat daar!...

En 't licht verdween als bij tooverslag.

Een oogenblik bleef de vorst staan en dacht dat het vuursprongeltje terug zou verschijnen.

Zulks gebeurde niet.

De schrik sloeg hem om het hart.

Hij dacht aan de drie zonen van zijn vriend, die plots van de aarde verdwenen waren.

Na een oogenblik stapte hij toch weer voort, doch, pas had hij een tiental stappen gedaan, of hij deinsde plots.

Een groote kuil lag vóór hem.

Die put was met een soort muurtje, uit ruwe blokken steen opgetrokken, omgeven.

Hij versperde heel den weg, die langs beide zijden door dicht naast elkaar wassende boomen als het ware afgesloten was.

Dood vermoeid ging de koning op de steenen van de afsluiting van den put zitten.

De vrees be kroop hem meer en meer.

Er moest hekserij in 't spel zijn, want als hij met zijn paard langs daar was gekomen, bestond de kuil er niet.

Of had hij een verkeerd pad ingeslagen, en was hij verdwaald geraakt, terwijl zijne edelen en dienaren hem wellicht overal zochten?

Plotseling hoorde hij naast zich gerucht, en daar stond op de steenen, bijna nevens hem, een klein mannetje, nog geen halven meter hoog, dat eene lantaren met een lichtje droeg.

— Wie zijt gij, zoo sprak de kleine man, die zijne lantaren tot op de hoogte van 's vorsten gelaat opstak.

De koning bemerkte nu dat het kleine wezen een grooten grijzen baard droeg en het gelaat van een ouderling vertoonde.

Eer hij had kunnen antwoorden, kreet het mannetje:

— Het is de koning, die op zoek is naar de zingende rozen.

— Ja, sprak de vorst, gij hebt wel geraden. Ik ben het.

Het kleine wezen schudde het hoofd.

— Neen, zei het, neen, ik raad nooit, ik weet altijd!

— Des te beter, antwoordde de koning, die nu niet de minste vrees meer voelde, nu hij een menschelijk wezen, hoe klein dan ook, voor zich zag.

Des te beter, want als gij alles weet, zult ge me ook kunnen zeggen waar mijne getrouwen zich thans bevinden.

— Zeker, klonk het antwoord. Zeker, vadertje, maar ge zult ze nog zoo spoedig niet weer zien, dat weet ik ook.

Honderden uren ver zijn ze en zoeken in onbekende streken naar hun heer.

— Zoo, en weet gij ook waarom mijn paard mij zoover heeft geleid?

Dat kan toch geen toeval geweest zijn.

— Het toeval bestaat niet op deze aarde, zei het mannetje.

Al wat er gebeurt op de wereld wordt door eene geheime macht geregeld.

De menschen noemen ze toeval of noodlot, omdat hun hersenen te onvolmaakt zijn om te weten hoe het geschiedt!

Zelfs die van een machtigen koning!

En het ventje lachte luide.

— Wat wil die macht dan van mij? vroeg de vorst.

— Dat weet ik wel, maar ik zeg het niet.

— 't Is wel, maar wijs me dan den weg om mijne edelen weder te vinden.

— 't Is te ver, om te voet die reis af te leggen.

— Wat moet ik dan doen?

— Dat zal ik u zeggen, maar open goed uwe ooren, want doet ge niet stipt hetgeen ik u ga aanwijzen, dan breekt ge den nek en nimmer zal men van u iets vernemen.

Ge ziet dezen kuil?

En het ventje verlichtte met zijne lantaren de donkere opening van den put.

— Ik had hem reeds gezien.

— Zoodra ik verdwenen ben, moet ge in dezen kuil springen.

De bodem ligt op eene groote diepte, maar ge zult er zacht op neder komen.

Ge zult er eene opening vinden in den wand en op handen en voeten dient ge daar door te kruipen, hoe lang de pijp ook wezen moge.

Dan komt ge op een weg, die stijl naar den top eens bergs leidt.

Langs daar moet ge gaan.

Eens boven op den berg, zult ge een slot zien oprijzen.

Klop aan, op de metalen klok die er vóór de ophaalbrug hangt, en die ge moet doen klinken met de ijzeren staaf, die ge aan uwe voeten zult zien liggen.

En dan — dan doet ge wat wilt, want dan laat de vreemde macht u los en wordt ge weer u zelf.

Begrepen, koning?

— Ja, zei de vorst.

— Een goede reis dan.

En plotseling verdween het licht en ook de kleine oude man...

Een stond bleef de koning besluiteloos...

In den kuil springen?

Was dat geen valstrik, die hem gespannen werd door 't heksenvolk?

Daar vernam hij plots een spottend gelach, dat uit de diepte van den put scheen op te stijgen en hij hoorde de stem van het ventje, die hoonend klonk:

— Een koning en hij staat daar angstig als een kind te twijfelen!

De vorst trad op de steenen afsluiting en waagde den sprong.

Insteede van met al de zwaarte van zijn lichaam in de diepte te storten, was het alsof hij langzaam, zwevend daalde...

Zijne voeten raakten den vasten grond.

Vóór hem, in den wand van den put, bemerkte hij eene kleine opening, geen halven meter hoog, zoo scheen ze hem, en waar nooit een mensch zijn lichaam zou kunnen door-dringen.

Er was echter geen ander uitweg.

De vorst wong er zijne schouders door en meer op den buik dan op handen en voeten den doortocht zoekend, geraakte hij in de enge pijp, en langzaam, met groote krachtingspanning, naar adem snakkend, kwam hij er door...

Daar lag het bergpad vóór hem.

Het was zeer stijl en zoo dik was de duisternis, dat hij geen hand voor de oogen zou hebben kunnen zien.

Met groote moeite vervolgde hij zijnen weg, op gevaar af bij elken stap naar beneden te storten, daar steenen op den weg verspreid hem dikwerf struikelen en naar beneden glijden deden...

Hij stond vóór de ophaalbrug van het kasteel, die opgetrokken was.

Daar hing de metalen klok, daar lag de ijzeren stang voor hem in 't gras.

Pas had hij eenmaal het metaal aangeraakt of met krassend en knarsend geluid kwam de brug naar beneden.

Hij stapte er over en volgde het pad dat naar het kasteel voerde.

De poort was geopend.

De koning trad binnen.

In het ruime voorportaal, dat op groote marmeren zuilen rustte en dat helder verlicht was, alhoewel hij geene toortsen of lantarens bemerkte, was geen levend wezen te bespeuren.

En er heerschte eene ongestoorde stilte...

De voetstappen van den vorst klonken hol dreunend op den marmeren vloer.

Hij opende eene hooge deur, en kwam in eene ruime zaal, waar ook een helder licht scheen, maar geen enkel meubel te ontwaren was.

— Geen stoel, geen bank, sprak de koning, en ik zal van vermoeienis weldra nederzigen.

Nauwelijks had hij die woorden gesproken of een groote leunstoel kwam voor hem uit den grond gerezen.

Hij nam er plaats in...

Er verbaasde hem niets meer, na al de gebeurtenissen die in zoo'n korte spanne tijds zich reeds hadden voorgedaan.

— Ik sterf bijna van honger en ik stik van dorst, murmelde hij.

Die volzin was nog niet geheel gesproken, of uit den grond rees eene tafel op, waarop in gulden schotels de fijnste spijzen op een smulbroer schenen te wachten en de gouden kruiken wellicht een heerlijken wijn bevatten.

Het was een koningstafel en de vorst deed dan ook het maal veel eer aan.

Toen voelde hij zijne oogleden zwaar worden en hem over de oogen rijzen.

— Had ik mijn zachte legerstede nu, zoo mompelde hij.

Op ditzelfde oogenblik werd eene gordijn als door onzichtbare handen weggeschoven en daar zag hij een prachtig praalbed voor zijn blik verschijnen...

Een stond later sliep de koning op het vorstelijk bed...

Hoelang hij daar eene zoete rust gevonden had, zou hij nooit weten.

Hij ontwaakte en het duurde geruimen tijd eer hij zich van zijn toestand rekenschap kon geven, eer hij zich kon herinneren wat er met hem gebeurd was en hoe hij in die prachtige

zaal, op dat overheerlijke rustbed zulk een verkwikkenden slaap had genoten.

Het moest reeds lang dag zijn, want helder scheen de zonne in het park, dat hij door een geopend raam, vlak voor zijn slaapstede, zien kon.

Plots rees hij overeind en luisterde.

Een zacht gezang trof zijn oor.

Het was alsof een koor van vrouwenstemmen daarbuiten een zoetvloeiend lied had aangeheven.

Nooit had hij zooiets bekoorlijks gehoord :

Het waren twee koningskinderen

Zij hadden malkander zoo lief,

Zij konden bijeen niet komen,

Het water was veel te diep.

Wat deed zij ? Zij stak op drie kaarsen,

Als 's avonds het dagelicht zonk.

« Och liefste, kom zwem er over ! »

Dať deed 's konings zone, was jonk :

Dit zag daar een oude kwene,

Een al zoo venijnig vel :

Zij ging er dat licht uitblazen.

Toen smoorde die jonge held.

« Och, moeder, mijn liefste moeder,

» Mijn hoofdje doet mij er zoo wee !

» Mocht ik er een wijl gaan wandelen,

» Gaan wandelen al langs de zee. »

Zij ging langs de zee gaan wandelen,

Een visscher te visschen stond.

In korte was daar gevischt dan

's Konings zone, van jaren was jonk.

Zij nam dan haar lief in de armen,

En kustte hem aan zijnen mond.

« Och, mondeken, kost gij nog spreken,

« Och, herteken, waart gij gezond ! »

Zij hield er haar lief in haar armen

En sprong er met hem in de zee.

« Adieu, zeide zij, schoone wereld,

» Gij ziet mij nu nimmer nog weer ! »

« Adieu, o mijn vader en moeder,

» Mijn vriendekens alle gelijk.

» Adieu, mijn zuster en broeder,

» Ik vare naar 't hemelrijk ! »

Als het lied geëindigd was sprong de vorst van de legerstede en ijldde naar het raam.

Het park was eenzaam en verlaten.

Waar verborgen zich de schoone zangsters ?

Weer klonk een ander lied.

En hij bemerkte niemand.

Hij liep de zaal uit en het park in.

Daar, uit dit boschje, waar prachtige rozen aan heerlijke struiken bloeiden, hielden de zangsters zich verborgen.

Hij ging er heen en verwijderde het gewas.

Er was geen levend wezen te bespeuren en toch steeg het gezang daar op.

Plotseling bemerkte hij dat de blaadjes van drie rozen, die samen aan één tak geurden, zich bewogen, als lipjes van het mondje eener zingende schoone.

En het werd hem helder in den geest.

— De zingende rozen ! kreet hij.

En de bloemen bogen aan hunnen stengel, als om te groeten.

Met een ruk knakte hij den tak en kon hem aftrekken.

Het gezang hield plots op.

Hij borg de rozen op zijne borst, en liep haastig naar het kasteel.

Voor de poort bemerkte hij een gezadeld paard.

Het hinnikte vroolijk en kwam naar hem toe.

En, alhoewel niets hem nog met verwondering kon slaan, werd hij toch door verbazing aangegrepen.

Het was zijn paard, het ros dat hem had meegevoerd in wilden rit en gevlucht was als hij uit den zadel was gesprongen.

Hij streelde het dier en sprong daarna te paard...

Het dier vloog vooruit, de parkdreef door, de valbrug over en de berghelling af...

Hoeveel weg hij aflegde kon hij niet zeggen, maar veel tijd was er niet verlopen, als hij een aantal ruiters op hem zag afkomen en weldra zijne edelen en dienaars herkende.

Op blijde juichtkreten werd hij onthaald.

Twee dagen en twee nachten hadden zijne getrouwen naar hem gezocht, berg op en berg af, dal in en dal uit, langs velden en langs pleinen, door waters en door wouden...

Als de koning terug in zijn paleis kwam, en hij door zijne dochters welkom was geheeten geworden, deed hij de geschenken brengen

De oudste was ten zeerste verheugd met haren kostbaren ring en omhelsde dankend haren vader.

De tweede, als zij het heerlijke kleed te zien kreeg, kon geen einde vinden aan hare

blijdschap, en weenend van vreugde viel zij haren vader om den hals.

De jongste dochter keek ondervragend haren vader aan.

— En mijn geschenk? vroeg ze? Hebt ge de rozen, die ik verlang, niet ontdekt? Ik heb het gedacht!

Tranen parelden aan de wimpers van hare mooie oogen.

— Ik heb ze wel ontdekt, zei de vorst na een oogenblik, maar het heeft me veel moeite gekost en aan vele gevaren blootgesteld.

Hij knoopte zijn borstrok los en haalde een verdord takje te voorschijn, waaraan drie verwelkte, schier verdorde rozen bengelden, geheel ontleurd.

— Hier mijn kind.

De dochter nam het takje en bekeek met treurige blikken de verslenste bloemen.

— Zijn ze dat?

— Ja, en ze hebben een heerlijk lied gezongen.

— Aan den struik?

— Ja.

— En ge hebt den struik niet medegebracht, vader!... Ge hebt de rozen gedood en ze zullen nooit meer zingen!

De koning stond daar geheel verslagen.

In zijn haast om de rozen te plukken had hij daar niet aan gedacht.

— Als ge de bloemen in een vaas met water zet, fleuren ze misschien nog op, zei een der zusters.

— Misschien wel, meende de koning, die dadelijk gebod dat men in eene vaas helder bronwater zou brengen.

Het takje werd er in geplaatst, doch de rozen bleven even verwelkt neerhangen.

Als de jonge prinses des avonds naar hare vertrekken ging, nam zij de vaas mede en plaatste ze op een tafeltje naast hare bedstede...

Ze had zich nauwelijks op de zachte peluw uitgestrekt, of een lichte zucht trof haar oor.

Zij rees overeind.

Een der rozen had haar kopje opgericht, hare bladerkroon weer opengevouwen en praalde met een zachtrooden blos...

En 't was die bloem die weer een onderdrukten zucht liet hooren.

— Waarom zucht ge, lieve roos? vroeg de prinses.

Met hemelzoete stem antwoordde de bloem:

— Omdat niemand mijne blaadjes wil verwijderen van dien treurigen stengel.

De maagd nam de vaas en met veel zorg nam zij de bloemenkroon van het knopje.

Toen gebeurde er iets verschrikkelijks.

De losse bladeren vlogen, als door een sterken wind weggeblazen, van de legerstede, dwarrelden in het vertrek samen, en vormden opeens een monsterachtig wezen.

Het was een soort aap, van reusachtige gestalte, met een afzichtelijken kop.

De prinses sprong uit het bed en vluchtte, achtervolgd door het monster, dat met schorre stem riep:

— Kap mijn rechter arm af!... Kap mijn rechter arm af!

De maagd vlood huilend en gillend de kamers door en kwam zoo in de wachtzaal, waar zich de bevelhebber bevond van de soldaten die het slot bewaakten.

— Kap mijn rechter arm af! tierde het on-dier. Kap mijn rechter arm af.

De officier trok zijn degen en met een krachtigen houw sloeg hij den arm af, dien het monster hem toestak.

Een juichkreet ontsnapte den muil van dit laatste en het veranderde in een jeugdigen ridder, die in een rijkleed gehuld, met een diepe buiging de prinses naderde.

Ieder was nu te been in het paleis en als ook de koning verscheen, verhaalde de jonge man hem dat hij een der zonen was van zijnen vriend, door den machtigen toovenaar gevangen genomen, en door de koningsdochter uit de betoovering gewekt.

De twee zusters begrepen dadelijk dat de twee andere rozen de broeders waren van den jeugdigen prins en zij ijlden naar de slaapkamer der jongste prinses, om de bloemen te ontbladeren.

Zij ook veranderden in twee monsters en het was de prins die de twee armen doorhak-te, om zijne broeders te redden...

Op ditzelfde oogenblik kon de wichelaar, die aan het Hof van den vader der drie zonen nog steeds over zijn papyrusblad gebogen lag, de vreemde teekens ontcijferen en den vorst bekend maken wat er gebeurd was...

Het was feest in den lande als de drie prinsessen met de drie prinsen in den echt verbonden werden en de sterrenwichelaar tot ridder werd geslagen.